

ΜΕΘΥΓΕΚΟΝ
ΡΕΨΩΔΕΟΝ

ΥΠΟ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΝΙΤΣΑ

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΟΥ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ-1969

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Προερχόμενος από Αύλην Πατριαρχικήν και δὴ ἀπὸ αὐτὸ τοῦτο τὸ Κέντρον τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν ὡς λαμπαδάριος καὶ πρωτοψάλτης ἔψαλλον, αἰσθάνομαι τὴν ψυχὴν μου πλημμυρισμένην ἀπὸ θρησκευτικὸν δέος, ὡςάκις ἀναπολῶ τὰς ἡμέρας δόξης.

Κατιῶν ἀπὸ τὴν κλίμακα ἐκείνην τὴν ἁρμονικὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κολοσσοὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς μας Τέχνης «καρδία καὶ χεῖλεσι», συνέθεσαν καὶ ἀνέμελψαν τοὺς ὕμνους αὐτῶν, ὑπὸ τοὺς θόλους τῶν ναῶν τῆς Βασιλευούσης, αἰσθάνομαι ψάλλον, ἔντονον τὴν παρόρμησιν καὶ ἐπιτακτικὴν τὴν ἀνάγκην νὰ τονίσω καὶ νὰ δώσω ἔκφρασιν γραπτὴν τὴν φορὰν αὐτήν, εἰς τὸ παρὰ τοῦ Θεοῦ «δοθέν μοι τάλαντον».

Διὰ τοὺς Ἱεροψάλτας, ἡ γλῶσσα τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς, εἶναι τὸ αἰώνιον «ἄσμα καινόν», μετὰ τὸ ὁποῖον ὁ λαὸς μας ἐναρμονίζει τὸν διάλογόν του πρὸς τὸ Θεῖον. Διὰ τοὺς Πρωτοψάλτας ὅμως καὶ Λαμπαδαρίους τοῦ Φαναρίου, εἶναι κάτι πολὺ περισσότερον. Εἶναι ἡ εὐθύνη νὰ τηρηθῇ ἡ μουσικὴ παράδοσις τῶν αἰῶνων, νὰ συνεχισθῇ, νὰ καλλιεργηθῇ καὶ νὰ ἐμπνέῃ τὸν Ὁρθόδοξον εἰς τὸν αἰῶνα.

Μοῦ ὠμίλησαν δι' αὐτὴν Πατριάρχαι, μουσοτραφεῖς Κληρικοί, συνάδελφοι μακαριστοί, ἤχοι τοῦ παρελθόντος, ἡ ἀγωνία τοῦ παρόντος, αἱ προσδοκίαι τοῦ μέλλοντος. Ὅταν δὲ ἡ μοῖρα τῆς ζωῆς μετὰ ἀπεμάκρυνε ἄκοντα ἀπὸ τὸν ἱερὸν περίβολον τῶν Πατριαρχείων καὶ ὡς ἰκέτην μετὰ ὠδήγησεν, εἰς ἄλλον Κέντρον Χριστιανικόν—Ἄστὺ αἰώνιον καὶ αὐτὸ—τὰς Ἀθήνας, τότε ἤκουσα καὶ ἄλλας φωνὰς ἐπιτακτικὰς. Τῆς συνειδήσεώς μου, τῶν φίλων μου, τῶν θαυμαστῶν τῆς Δαμασκηναίου οὐρανοφθόγγου τέχνης. Ὅλα αὐτὰ τελικῶς μετὰ ἔφερον σήμερον ἐνώπιον τοῦ χρέους μου, νὰ «πληροφορήσω τὴν διακονίαν μου».

Διότι θεωρῶ ταπεινὴν διακονίαν τὴν προσπάθειάν μου νὰ ἐκδώσω τὰ παρόνια μουσικὰ κείμενα, μελοποιηθέντα ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ λεγομένου Πατριαρχικοῦ ὕφους τοῦ Φαναρίου, μὲ προσθήκας ἐκ τῆς προσωπικῆς μου μουσικῆς πείρας καὶ ἀντιλήψεως.

Τὸ « Μουσικὸν Τριῶδιον » ὀφείλει τὴν παρουσίαν του εἰς τὴν ἠθικὴν ἢ ὑλικὴν συμβολὴν τριῶν Θρησκευτικῶν ἡγετῶν τῆς Ὁρθοδοξίας τῆς ἐποχῆς μας : Τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Ἀθηναγόρου τοῦ Α', ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὁποίου διήνυσα τὴν περίοδον τῆς πρωτοψαλτίας μου. Τῆς Α. Μακαριότητος, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, ἐν τῇ πατρικῇ ἀγάλῃ τοῦ Ὁποίου ἐθερμάνθην εἰς τὰς νέας συνθήκας τῆς ζωῆς μου. Καὶ τῆς Α. Σεβασμιότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Ἰακώβου, τοῦ σχόντος τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἐκδόσεως ταύτης, δαπάναις τῆς ἐν Ἀμερικῇ Βυζαντινῆς Ἀδελφότητος.

Αἱ εὐχαριστίαι μου πρὸς τοὺς ἀνωτέρω σεπτοὺς Προκαθημένους εἶναι « ἐκ βαθέων ». Ἡ παρουσίασις δὲ τοῦ παρόντος πονήματός μου εἰς τὸ μουσικόφιλον κοινόν, γίνεται μετὰ ψυχῆς καὶ καρδίας ζεύσεως ἀπὸ ἀγάπην, προσευχᾶς καὶ ἐλπίδας.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ ΣΤΑΝΙΤΣΑΣ

Ἀρχων Πρωτοψάλτης
τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας